

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. JUDr. Janem Pavlokem, advokátem se sídlem K Brusce 124/6, Praha 6, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4313-02/2012-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2014, č. j. 62 Af 102/2012 – 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4313-02/2012-900000-302 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno (dále jen „celní úřad“) ze dne 7. 4. 2010, č. j. 8268/2009/1219-2/2010-010100-21 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž celní úřad zamítl opožděnou žádost stěžovatele o obnovu řízení.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel se žádostí ze dne 9. 6. 2003 domáhal obnovy řízení ve věcech platebních výměrů Celního úřadu Břeclav – dálnice ze dne 9. 10. 1995, č. j. 29-1239/CD/95 až č. j. 29-1246/CD/95, kterými mu bylo uloženo uhradit celní dluh vzniklý na základě tranzitních celních prohlášení č. 3022351405441, 3022351405623, 3022351406137, 3022351406169, 3022351406251, 3022351406290, 3022351406305 a 3022351406338. Stěžovatel byl u společnosti Četrans, a.s., zaměstnán jako řidič kamionu. Celním úřadem Břeclav – dálnice mu v průběhu roku 1994 coby deklarantovi v celním režimu tranzit bylo propuštěno zboží do celního režimu tranzit s tím, že předloží nezměněné dováženého zboží (pohonné hmoty) s neporušenou celní závěrou a s připojenými doklady Celnímu úřadu Zlín. Tuto povinnost však na základě pokynu zaměstnavatele nesplnil. Důvody pro obnovení řízení spatřoval stěžovatel v tom, že platební výměry byly vydány v důsledku trestné činnosti osob od něj odlišných, zejména R. V., společnosti CWA spol. s r. o., a celního inspektora M.. Tvrzená trestná činnost spočívala v rozsáhlých celních únicích při převozu pohonných hmot v tranzitním režimu ze Slovenska na Zlínsko, které měl umožnit výše uvedený celní inspektor M. ve spolupráci se zaměstnavatelem stěžovatele a R. V.. Celní inspektor M. však dle stěžovatele v průběhu trestního stíhání zemřel násilnou smrtí a trestní stíhání proti jeho osobě tak bylo zastaveno. R. V. byl za tuto trestnou činnost pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2008, č. j. 10 T 8/2004 – 17232, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 To 118/2008-17473. Stěžovatel dále uvedl, že nebyl deklarantem zboží v režimu tranzitu ani celním dlužníkem. O žádosti na obnovu řízení původně rozhodoval celní úřad již dne 15. 9. 2003, kdy ji zamítl, přičemž žádost se po několika správních a soudních řízeních dostala znovu do fáze prvního stupně řízení o ní. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost opět zamítnuta jako opožděná, neboť objektivní lhůta k jejímu podání uplynula nejpozději s koncem roku 1998. Celní úřad nadto obsáhle zdůvodnil nedůvodnost návrhu.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž rozvedl argumentaci uplatněnou v žádosti o obnovu řízení. Lhůta byla podle stěžovatele zachována, neboť podkladem platebních výměrů byly falešné doklady a trestný čin. Objektivní lhůtu považoval stěžovatel za desetiletou. Obsáhlým rozhodnutím žalovaného bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Ve vztahu k uplynutí lhůty žalovaný uvedl, že tato lhůta uplyne okamžikem, kdy zaniklo právo daň vyměřit nebo doměřit, tj. uplynutím tří let od vzniku celního dluhu. Přestože žalovaný shledal žádost o obnovu řízení opožděnou, přistoupil v rámci přesvědčivosti rozhodnutí k obsáhlému zdůvodnění nedůvodnosti žádosti o obnovu řízení a to vzhledem k neobvyklé délce a složitosti případu stěžovatele.

III. Řízení před krajským soudem

pokračování

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 12. 11. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), podle které byla žádost na obnovu řízení podán včas. Objektivní tříletá lhůta se neuplatní v případě, kdy byl celní dluh vyměřen v důsledku trestné činnosti jiných osob, neboť v takovém případě se uplatní objektivní lhůta desetiletá. Stěžovatel nebyl celním deklarantem, celní dluh byl vyměřen kromě něj i jiným subjektům. Stěžovatel namítl, že platební výměry byly vydány v důsledku trestné činnosti. Podle svých tvrzení stěžovatel nikdy neodňal zboží celnímu dohledu. K případnému odnětí zboží došlo jednáním jiných osob.

[5] Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele jako nedůvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žádost o obnovu celního řízení musela být v projednávané věci podána nejpozději před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Pro určení délky a běhu lhůty je dle krajského soudu určující právní předpis účinný v době vzniku daňové povinnosti a počátek běhu lhůty je určen dnem vzniku celního dluhu. Zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném v letech 1993 – 1997 (dále jen „celní zákon“), neupravoval lhůtu k vyměření celního dluhu a odkazoval pouze na správní řád. Správní řád však neobsahuje úpravu lhůt k vyměření celního dluhu či daně. Při konkurenci aplikovatelnosti zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní (dále jen „zákon o soustavě daní“), a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), se krajský soud přiklonil k aplikaci zákona o správě daní a poplatků, neboť se jedná o obecný právní předpis, jehož aplikaci celní zákon nevylučuje. Tento zákon stanovil tříletou lhůtu k vyměření daně. Celní dluh podle krajského soudu vzniká okamžikem odnětí zboží celnímu dohledu. V posuzovaném případě vznikl ve třetím čtvrtletí roku 1994, tedy lhůta uplynula 31. 12. 1997, v dalších případech vznikl 1. 1. 1995, lhůta tak uplynula 31. 12. 1998. Desetiletou lhůtu nelze dle krajského soudu na posuzovanou věc aplikovat, neboť právní předpis účinný v době vzniku daňové povinnosti upravoval objektivní lhůtu pouze v délce tří let. Žádost o obnovu řízení tak žalobce podal opožděně a věcné důvody pro povolení obnovy řízení již nelze zkoumat.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že obnova řízení je institutem procesní povahy, stejně tak lhůty k podání žádosti o obnovu řízení jsou procesní. V posuzovaném případě tak měla být určující právní úprava účinná v době podání žádosti o obnovu řízení, podle které činí subjektivní lhůta pro podání žádosti šest měsíců a objektivní lhůta deset let. Právní úprava umožňuje dva různé výklady a stěžovatel se tak domáhá práva na užití výkladu pro něj příznivějšího. Dále stěžovatel považuje za nepřipadný odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, neboť dle jeho názoru vychází ze zcela jiného skutkového stavu. V citovaném rozsudku šlo o ochranu občana před zneužitím veřejné moci; v případě stěžovatele šlo o

jeho ochranu spočívající v žádosti o obnovu řízení. Stěžovateli však byl vyměřen likvidační dluh na základě trestné činnosti jiných osob, nelze proto aplikovat běžná pravidla vázaná na propadné lhůty vyznívající v neprospěch stěžovatele.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 14. 4. 2014, jímž se zcela ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Kasační stížnost je podle ustanovení 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem a dovodil, že napadený rozsudek žádnou z předeslaných vad netrpí. Rozhodnutí krajského soudu je vystavěno na logických argumentech opřených o konkrétní zjištění ze správního spisu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil, proč skutkový stav subsumoval pod uvedené právní předpisy, a jaké z nich vyvodil závěry. S obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku se proto Nejvyššího správní soud neztotožnil (dále k nepřezkoumatelnosti např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[11] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti představuje zásadní otázku zhodnocení včasnosti žádosti stěžovatele o obnovu řízení ve věci platebních výměrů Celního úřadu Břeclav – dálnice ze dne 9. 10. 1995, č. j. 29-1239/CD/95 až č. j. 29-1246/CD/95.

[12] Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jímž lze za určitých zákonem specifikovaných okolností na žádost účastníka řízení nebo z moci úřední výjimečně prolomit právní moc rozhodnutí správního orgánu. Podle ustanovení § 54 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků lze řízení obnovit, jestliže *vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí; rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem; rozhodnutí záviselo*

pokračování

na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak. Na základě ustanovení § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků v nezměněném znění po celou dobu účinnosti tohoto zákona [ž]ádost musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav. Nejvyšší správní soud zde předesílá a níže blíže rozvádí, že v úvahu v posuzovaném případě přichází aplikace ustanovení § 4 odst. 2 zákona o soustavě daní nebo ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, obě ve znění účinném ke dni vzniku celního dluhu, které shodně stanoví tříletou lhůtu k vyměření daně a tedy i tříletou objektivní lhůtu k podání žádosti o obnovu řízení.

[13] Stěžovatel podal v projednávané věci dne 11. 6. 2003 žádost o obnovu výše uvedených řízení. Žádost o obnovu řízení musí být podána nejpozději před uplynutím zákonem stanovené objektivní lhůty. Nejvyšší správní soud se zde ztotožnil s názorem stěžovatele, že se jedná o procesní lhůtu. Otázka včasnosti žádosti stěžovatele o obnovu řízení se proto řídí právními předpisy platnými v době podání této žádosti. Vzhledem k tomu, že žádost o obnovu řízení musí být dle § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků podána nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit, jedná se o lhůtu sice procesní, avšak s hmotněprávními účinky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 Afs 47/2012 – 62). Tento závěr ostatně aproboval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dovodil, že otázka zániku práva celní dluh doměřit je otázkou práva hmotného (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 – 161). Na běh lhůty je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu. Počátek prekluzivní lhůty k vyměření daně je určen okamžikem vzniku celního dluhu.

[14] Stěžovateli bylo Celním úřadem Břeclav – dálnice v průběhu roku 1994 coby deklarantovi v celním režimu tranzit propuštěno zboží do celního režimu tranzit. Podle znění ustanovení § 240 odst. 1 a 2 celního zákona účinného v této době vznikl celní dluh okamžikem odnětí zboží celnímu dohledu. Mezi účastníky řízení není sporné, že k odnětí zboží celnímu dohledu došlo ve druhé polovině roku 1994 a začátkem roku 1995, přičemž Nejvyšší správní soud tuto skutečnost ze správního spisu ověřil. Těmito okamžiky je určen začátek běhu prekluzivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení.

[15] Celní zákon však v předmětném období sám neupravoval lhůtu k vyměření daně. K zakotvení lhůty k vyměření cla do celního zákona došlo s účinností od 1. 7. 2002 až zákonem č. 1/2002 Sb. V souladu se závěry krajského soudu je nutno konstatovat, že je neudržitelný právní závěr, podle něhož by bylo možné vyměřit clo (či daň) v zákonem neomezených lhůtách (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Podle ustanovení § 320 celního zákona *nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány ve věcech celních přestupků obecné předpisy o přestupcích a v ostatních věcech obecné předpisy o správním řízení*. Celní zákon tak odkazoval na tehdejší zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který však žádné ustanovení o prekluzivní lhůtě k vyměření celního dluhu neobsahoval. Na věc je

tedy zapotřebí aplikovat obecné předpisy, které takový limit upravovaly. V úvahu přichází zákon o soustavě daní, podle jehož § 4 odst. 2 *[d]aň nelze vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátce povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň, a dále zákon o správě daní a poplatků, který v § 47 odst. 1 stanoví, že [p]okud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.*

[16] Krajský soud se přiklonil k aplikaci ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků, neboť se jedná o právní předpis subsidiárně použitelný a celní zákon jeho aplikaci výslovně nevylučoval. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Oba citované právní předpisy upravovaly stejnou materii. Za použití výkladového pravidla, podle kterého zvláštní (speciální) úprava má přednost před úpravou obecnější dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že na právě posuzovaný případ se použije právě ustanovení o lhůtě k vyměření daně dle zákona o správě daní a poplatků jakožto zákona speciálního (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 Afs 47/2012 – 62).

[17] Na základě výše uvedeného se v posuzované věci aplikuje ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého je objektivní lhůta k vyměření daně tříletá. Tato lhůta ve smyslu ustanovení § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků představuje zároveň lhůtu k podání žádosti o obnovu řízení. Vznikl-li v projednávaném případě celní dluh na základě tranzitních celních prohlášení č. 3022351405441, 3022351405623, 3022351406137, 3022351406169, 3022351406251, 3022351406290, 3022351406305 a 3022351406338 v letech 1994 – 1995, pak prekluzivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení uplynula s koncem roku 1997 a nejpozději s koncem roku 1998. Pokud tedy stěžovatel podal žádost o obnovu řízení ve věcech platebních výměrů Celního úřadu Břeclav – dálnice ze dne 9. 10. 1995, č. j. 29-1239/CD/95 až č. j. 29-1246/CD/95, byla jeho žádost o obnovu řízení opožděná.

[18] Se stěžovatelem nelze souhlasit, že se na danou věc použije desetiletá prekluzivní lhůta z důvodu vyměření celního dluhu na základě trestné činnosti osob odlišných od stěžovatele. Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků *[b]yl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.* Zákon o správě daní a poplatků, neupravoval prodloužení objektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení z důvodů založených na případné trestné činnosti jiných osob, stěžovatel ostatně na žádné konkrétní ustanovení tohoto znění neodkazoval. Správní orgány jsou v tomto ohledu vázány zákonem a v projednávaném případě postupovaly v souladu s ním, stejně jako krajský soud. Zároveň lze poznamenat, že celní dluh byl vyměřen platebními výměry z roku 1995 a v témže roce byl potvrzen v odvolacím řízení. Platební výměr přitom nelze považovat za úkon směřující k vyměření daně, který by přerušoval běh tříleté

pokračování

lhůty dle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 2 Afs 52/2005 – 94), neboť jím se již samotný celní dluh vyměřuje. V tomto ohledu nelze ani souhlasit se závěrem stěžovatele, podle něhož jsou v projednávané věci aplikovatelné dva rovnocenné právní výklady. Jak vyplývá z výše uvedeného, na běh lhůty k podání žádosti o obnovu řízení se použije zákon o správě daní a poplatků, který ve vztahu ke skutkovým okolnostem případu umožňoval vyměřit daň pouze v tříleté lhůtě. Objektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení tedy činila tři roky od vzniku celního dluhu.

[19] Krajský soud postupoval správně, pokud aproboval postup správních orgánů, které žádost jako opožděnou zamítly, a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožnil.

[20] Stěžovatel dále namítal, že na posuzovaný případ není možné vztáhnout právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, který krajský soud citoval na dvou místech odůvodnění napadeného rozhodnutí. V prvním případě na jeho základě krajský soud dovodil, že není možné v právním státě vyměřovat celní dluh v zákonem neomezených lhůtách. Tento právní názor však vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, a lze vztáhnout na neurčitou množinu případů bez ohledu na skutkové okolnosti případu. Stejně tak i v druhém případě lze závěr o tom, že zákon o soustavě daní a zákon o správě daní a poplatků jsou obecně použitelné předpisy, hodnotit jako všeobecně použitelný.

VI. Závěr a náklady řízení

[21] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu